

ਮਸੀਹਾ ਦੀਆਂ ਨਬੂਵਤਾਂ

ਦਾਉਦ ਦੀ ਸੰਤਾਨ (2 ਸਮੂਏਲ 7:12)

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾਉਦ ਨੇ ਲਗਭਗ 1000 ਈ.ਪੂ. 'ਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਰੂਪ 'ਚ ਇਕ ਪੱਕੀ ਹੈਕਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਵਾਬ 'ਚ ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ (2 ਸਮੂਏਲ 7: 11)। ਦਾਉਦ ਵਾਸਤੇ ਜਿਹੜਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ ਉਹ ਲੱਕੜਾਂ ਅਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ ਭਾਵ ਉਹ ਦਾਉਦ ਦੀ ਅੰਸ ਦਾ ਘਰ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦਾ ਭਾਵ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਘਰ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਿੱਧੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ:

ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਦਾ ਘਰ ਉਹੀ ਬਣਾਏਗਾ, ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਰਾਜ ਗੱਦੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਥਿਰ ਰੱਖਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਠਹਿਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਠਹਿਰੇਗਾ ... ਤੇਰਾ ਘਰਾਣਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਦਾ ਅਟੱਲ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ; ਤੇਰੀ ਗੱਦੀ ਸਦਾ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ (2 ਸਮੂਏਲ 7: 13, 14, 16)।

ਪਰ, ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਦਾ 'ਆਪਣੇ ਦਾਸ [ਦਾਉਦ] ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਅੱਗੇ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤਕ' ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (2 ਸਮੂਏਲ 7: 19)। ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ।

ਖੁਦਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਸਹੁੰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: 'ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਕਦੀ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿਆਂਗਾ। ਉਸਦਾ ਵੰਸ਼ ਸਦਾ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਾਜਗੱਦੀ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਥਿਰ ਰਹੇਗੀ' (ਜ਼ਬੂਰ 89: 35, 36); 'ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨਾਲ ਗੱਦੀ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾ ਮੁੱਕੇਗਾ; ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਰਾਜ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਤੇਰੇ ਇਕ ਨਿੱਜ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬਿਠਾਵਾਂਗਾ' (ਜ਼ਬੂਰ 132: 11)। ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਸੀ (ਜ਼ਬੂਰ 2: 1-3), ਪਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਹੁੰ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਸੀ। ਜ਼ਬੂਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਨਬੂਵਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਖਣਾ ਸੀ 'ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਠਹਿਰਾਏ ਹੋਏ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਬਤ ਸਿਯੋਨ ਦੀ ਰਾਜ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ' (ਜ਼ਬੂਰ 2: 6)। ਜ਼ਬੂਰ

ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਹ ਅਗਾਊਂ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਵਾਰਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਸੀ: ‘ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈਂ ਅੱਜ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਇਆ’ (ਜ਼ਬੂਰ 2: 7)।

ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਤਾਨ ਬਾਰੇ ਅਚਰਜ ਨਬੂਵਤਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਰਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੀ ‘ਪ੍ਰਭੂ’ ਕਿਹਾ (ਜ਼ਬੂਰ 110: 1)। ਕਿਸੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੀ ਅਧੀਨਤਾਈ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਗਾਊਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹਦੇ ਇਲਾਵਾ ਦਾਉਦ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੰਸਾਰਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ‘ਸੱਜਾ ਹੱਥ’ ਹੋਣਾ ਸੀ (ਜ਼ਬੂਰ 110: 1)। ਦਾਉਦ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਰਾਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਾਜਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਯਾਜਕ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ! ‘ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਅਤੇ ਨਾ ਪਛਤਾਵੇਗਾ, ਕਿ ਤੂੰ ਮਲਕੀਸਿਦਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਦਾ ਦਾ ਯਾਜਕ ਹੈਂ’ (ਜ਼ਬੂਰ 110: 4; ਵੇਖੋ ਜ਼ਕਰਯਾਹ 6: 13) ਦਾਉਦ ਨਾ ਯਾਜਕ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹਦੀ ਗੱਦੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਦਾਉਦ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚਤਾ ਨੂੰ ਮੰਨ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਹਦੇ ਇਲਾਵਾ ਦਾਉਦ ਨੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਗੱਦੀ ਸਦਾ ਬਣੀ ਰਹਿਣੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ‘ਖੁਦਾ’ ਕਿਹਾ (ਜ਼ਬੂਰ 45: 6)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਬੂਵਤ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਦਾਉਦ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਗੱਦੀ ਸਦਾ ਰਹਿਣੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦਾ ਹੀ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ‘ਤੇ ਯਾਜਕ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਦਾਉਦ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਹੋਸ਼ਿਆ ਨੇ ਨਬੂਵਤ ਵਿਚ ਵੇਖ ਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਖੁਦਾ ‘ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜਾ ਦਾਉਦ ਨੂੰ’ ਭਾਲੇਗੀ (ਹੋਸ਼ਿਆ 3: 5)। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰੇ ਹੋਏ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣਗੇ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦੇ ਕੁਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਲੱਭਣਗੇ ਜਿਹਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ‘ਦਾਉਦ’ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਅਠਵੀਂ ਸਦੀ ਈ.ਪੂ. ਦੇ ਨਬੀ ਯਸਾਯਾਹ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਾਉਦ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੰਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਚਰਜ ਸਲਾਹੂ, ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਅਨਾਦੀ ਪਿਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਕ੍ਰਮਾਰ ਆਦਿ ਅਹੁਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ‘ਦਾਉਦ ਦੀ ਗੱਦੀ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਉੱਤੇ’ ਇਹਦੇ ਬਰਾਬਰ ਅਹੁਦੇ ਮਿਲਣੇ ਸਨ (ਯਸਾਯਾਹ 9: 6, 7)। ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋਣਾ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ: ‘ਤਦ ਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦਯਾ ਨਾਲ ਕਾਇਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਉੱਤੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਸੱਚਿਆਈ ਨਾਲ ਉਹ ਬੈਠੇਗਾ’ (ਯਸਾਯਾਹ 16: 5)।

ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ‘ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਉਹਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਖੋਲ੍ਹੇਗਾ ਅਰ ਕੋਈ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇਗਾ, ਉਹ ਬੰਦ ਕਰੇਗਾ ਅਰ ਕੋਈ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾ ਸਕੇਗਾ’ (ਯਸਾਯਾਹ 22: 22)। ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਵੰਸ਼ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਨਾਤਨ ਨੇਮ ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ‘ਦਾਉਦ ਦੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਦਿਆਲਗੀਆਂ’ ਦਾ ਨੇਮ

ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਯਸਾਯਾਹ 55:3)। ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਸਵਰਗ ਦੇ ਪੱਕੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਸੀ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 33:20, 21)।

ਦਾਉਦ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪੰਜ ਕੁ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ, ਜਦ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਬਾਬਲ ਵਿਚ ਸਨ, ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਮੁੜ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ: “ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਅਜਿਹਾ ਇਕ ਚਰਵਾਹਾ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗਾ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਰਵਾਹੀ ਕਰੇਗਾ, ਉਹ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਦਾਉਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਰਾਵੇਗਾ ... ਅਤੇ ਮੈਂ, ਯਹੋਵਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਦਾ ਠਹਿਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ...” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 34:23, 24)। ਹੋਸ਼ਿਆ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਵਾਂਗੂੰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਰਾਹੀਂ ਦਾਉਦ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਇੰਜ ਕਿਹਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪੇ ਦਾਉਦ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਦੁਹਰਾਇਆ, “ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਦਾਉਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਚਰਵਾਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ... ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਦਾਉਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰਹੇਗਾ” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 37:24, 25)।

ਦਾਉਦ ਦੀ ਰੱਬੀ ਸੰਤਾਨ ਬਾਰੇ “ਅੱਗੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ” ਦੀਆਂ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਨਬੂਵਤਾਂ (2 ਸਮੂਏਲ 7:19) ਦਾਉਦ ਦੇ ਲਗਭਗ ਹਜ਼ਾਰ ਕੁ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਕਬਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਜਿਬਰਾਈਲ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਨਾਸਰਤ ਦੀ ਇਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਮਰੀਅਮ ਨਾਂਅ ਦੀ ਇਕ ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ ਔਰਤ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਪੁੱਤਰ ਜਣੇਗੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦੁਆਇਆ ਕਿ “ਉਹ ਮਹਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਹਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾਉਦ ਦੀ ਗੱਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਵੇਗਾ” (ਲੂਕਾ 1:32)। ਜਿਬਰਾਈਲ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ, “ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੋਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਵੇਗਾ” (2 ਸਮੂਏਲ 7:14)। ਉਹ ਨੇ ਮਰੀਅਮ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਜੋ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਖੁਦਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਖਵਾਏਗਾ” (ਲੂਕਾ 1:35)।

ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਕਿ ਦਾਉਦ ਨੇ ਖੁਦ ਨਬੂਵਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਹਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਾ ਮਿਲਿਆ (ਮੱਤੀ 22:41-46)।

ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠ ਕੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਫੇਰ “ਕਦੀ ਨਾ ਸੜਨ” ਲਈ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:34)। ਉਹ ਅੱਠ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਯਸਾਯਾਹ (55:3) ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਮੁਤਾਬਕ “ਦਾਉਦ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਅਚੱਲ ਕਿਰਪਾ” ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ (13:34) ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਣ ਦਾ ਪੱਕਾ ਵਾਅਦਾ ਕਿ ਉਹ ਦੀ ਇਕ ਕੁਲ ਦਾਉਦ ਦੀ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਸਦਾ-ਸਦਾ ਲਈ ਬੈਠਾ ਰਹੇਗਾ (2 ਸਮੂਏਲ 7:12-14), ਉਸ ਵਾਰਿਸ ਵਿਚ ਅਨੋਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਜਿਹੜਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰ ਸਕਦਾ।

ਖੁਦਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦਾ ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਐਨਾ ਅਹਿਮ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ “ਅੱਜ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ” ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ “ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ” ਕਿਹਾ (ਜ਼ਬੂਰ

2:7; ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:33; ਰੋਮੀਆਂ 1:4)। ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੋਂ ਤੇਤੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖੁਦਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਲੂਕਾ 1:35)। ਪਰ ਸੰਕੇਤਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਦਿਨ ਹੀ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਣਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:33)।

ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, ਯਿਸੂ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠ ਗਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:29-31)। ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਬੂਰ 2:6; 132:11; 89:34-37; ਯਸਾਯਾਹ 9:6, 7; 16:5; ਹੋਸ਼ੇਆ 3:5; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 33:20, 21; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 34:23, 24; 37:24, 25 ਵਰਗੀਆਂ ਕਈ ਨਬੂਵਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਜੀ ਉੱਠਣ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਨਬੂਵਤ (''ਅੱਜ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਇਆ''); ਜ਼ਬੂਰ 2:7) ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਦੇ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1:1-5)। ਇਸੇ ਦਿਨ ਜ਼ਬੂਰ 110:1 ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਖਤਿਆਰ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ ਸਰਵਉੱਚ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਜਾ ਬੈਠਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:34; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1:3)। ਨਬੂਵਤ ਮੁਤਾਬਕ ਦਾਉਦ ਦੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ (ਯਸਾਯਾਹ 22:22) ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:7)। ਸਵਰਗ ਦੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ 'ਖੁਦਾ' ਆਖਿਆ (ਜ਼ਬੂਰ 45:6; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1:8, 9)।

ਨਾਲੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਯਿਸੂ ਦੀ ਤਾਜਪੋਸ਼ੀ ਹੋਈ ਓਸੇ ਦਿਨ ਉਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:5)। ਇਹਦੀ ਵੀ ਨਬੂਵਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਜ਼ਬੂਰ 110:4)। ਅਣਸੁਣੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਬੂਵਤਾਂ ਬੜੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਜਿੱਤ ਪਾ ਲਈ ਸੀ, ਉਹ ਖੁਦਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਖਵਾਇਆ, ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਣ ਕੇ ਸਾਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ, ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਬਣਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 'ਖੁਦਾ' ਆਖ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ!

ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਕੋਈ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ' ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਨਬੂਵਤਾਂ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸਨ। ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੇ (2 ਸਮੂਏਲ 7:12), ਦਾਉਦ (ਹੋਸ਼ੇਆ 3:5), ਦਾਉਦ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ (ਜ਼ਬੂਰ 110:1), ਚਰਵਾਹਾ (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 37:24, 25), ਯਾਜਕ (ਜ਼ਬੂਰ 110:4), ਅਚਰਜ ਸਲਾਹੂ (ਯਸਾਯਾਹ 9:6), ਸਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ (ਯਸਾਯਾਹ 9:6), ਅਠਾਦੀ ਪਿਤਾ (ਯਸਾਯਾਹ 9:6), ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ (ਯਸਾਯਾਹ 9:6), ਖੁਦਾ ਦਾ ਬੇਟਾ (2 ਸਮੂਏਲ 7:14) ਅਤੇ ਖੁਦਾ (ਜ਼ਬੂਰ 45:6) ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦੀ ਗੱਦੀ (ਜ਼ਬੂਰ 89:35, 36), ਦਾਉਦ ਦੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ (ਯਸਾਯਾਹ 22:22) ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਦੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਦਿਆਲਗੀਆਂ (ਯਸਾਯਾਹ 55:3) ਮਿਲਣੀਆਂ ਸਨ।

ਬੈਤਲਹਮ ਵਾਸੀ (ਮੀਕਾਹ 5:2)

ਅਠਵੀਂ ਸਦੀ ਈ.ਪੂ. ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦਾ ਵਚਨ ਮੀਕਾਹ ਮੋਰੇਸ਼ਤੀ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਬਾਕੀ ਨਬੂਵਤਾਂ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਥਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਣ

ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਹੇ ਬੈਤਲਹਮ ਏਪ੍ਰਾਤਾ ... ਤੇਰੇ ‘ਚੋਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਕ ਪੁਰਖ ਨਿੱਕਲੇਗਾ; ਜਿਹੜਾ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਰ ਉਸ ਦਾ ਨਿੱਕਲਣਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਸਗੋਂ ਅਨਾਦੀ ਕਾਲ ਤੋਂ ਹੈ’’ (ਮੀਕਾਹ 5:2)।

ਸੱਤ ਸੌ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਇਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਪਤਨੀ (ਜੋ ਕੁਆਰੀ ਅਤੇ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ) ਨਾਸਰਤ ਤੋਂ ਬੈਤਲਹਮ ਨਗਰ ਨੂੰ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਪਲੌਠੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਕ ਤਾਰੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਨਜ਼ੂਮੀ (ਜੋਤਸ਼ੀ, ਵਿਦਵਾਨ) ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਨਵੇਂ ਜੰਮੇ ਰਾਜੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿ ਜਿਸ ਰਾਜੇ ਦੀ ਉਹ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਨਬੂਵਤ ਵਾਲਾ ਮਸੀਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਹੈਰੋਦੇਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੰਨ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਂਅ ਜਾਣਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਾਹਲੀ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ‘‘ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿੱਥੇ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਗ਼ੀ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਲੱਭ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।’’ ‘‘ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਭ ਮਹਾਂ ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?’’ (ਮੱਤੀ 2:4)। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਜਾਣਕਾਰਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸਹੀ ਸੀ, ‘‘ਯਹੂਦੀਆ ਦੇ ਬੈਤਲਹਮ ਵਿਚ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਬੀ ਰਾਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ’’ (ਮੱਤੀ 2:5)।

ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਵਾਪਰੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਨਗਰ ਬਾਰੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੇ ਤਰਕ ਮੁਤਾਬਕ ‘‘ਕੀ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾਉਦ ਦੀ ਅੰਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਬੈਤਲਹਮ ਦੀ ਨਗਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦਾਉਦ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ?’’ (ਯੂਹੰਨਾ 7:42)।

ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ (ਹੋਸ਼ੇਆ 11:1)

ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੀਹ ਲੱਖ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ 'ਚ ਵੇਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਪਿਤਾ-ਪੁੱਤਰ ਵਾਲਾ ਸੀ: ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਇੰਜ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ’’ (ਕੂਚ 4:22)। ਇਹ ਪੁੱਤਰ ਬੜਾ ਹੀ ਅਜੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਪਿਤਾ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਬੜਾ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਦਿਆਲੂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਰਾਹਤ ਭੇਜੀ। ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਹੋਈ ਬਾਂਹ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਆਗੂ ਬਣਾ ਕੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਫਿਰੌਨ ਦੀ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਲਿਆ। ‘‘ਜਦ ਇਸਰਾਏਲ ਬਾਲਕ ਸੀ ਤਦ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁਲਾਇਆ’’ (ਹੋਸ਼ੇਆ 11:1)। ਜਵਾਨ ਕੌਮ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਮਿਸਰ 'ਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਕੇ ਇਸਰਾਏਲ ਅਰਥਾਤ ਫਲਸਤੀਨ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲੀ ਗਈ।

750 ਈ.ਪੂ. ਦੇ ਲਗਭਗ ਖੁਦਾ ਨੇ ਹੋਸ਼ੇਆ ਨੂੰ ਇਹ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਸੱਦਿਆ। ਉਹ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਬੂਵਤ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਵ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਵੀ ਝਾਤੀ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਵਕਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 750 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਜਦ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ 'ਚ ਇਸਰਾਏਲ ਕੌਮ ਆਖਿਆ

ਗਿਆ) ਨੇ ਫਲਸਤੀਨ ਜਾਣ ਲਈ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਲੱਖਣ ਪੁੱਤਰ ਵੱਲ 750 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਹਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇਸ਼ ਭਾਵ ਫਲਸਤੀਨ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਮਿਸਰ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਜਦ ਇਸਰਾਏਲ ਇਕ ਨਵੀਂ-ਨਵੀਂ ਕੌਮ ਭਾਵ ਬਾਲਕ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਜਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਭਾਵ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਬਾਲਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਜਦ ਇਕ ਦੁਸ਼ਟ ਰਾਜੇ, ਹੈਰੋਦੇਸ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁਣਾ ਸੀ।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਖੁਦਾ ਹੋਸ਼ਿਆ ਦੀ ਕਲਮ ਰਾਹੀਂ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਵੀ ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਦਾ ਅਰਥ ਮੱਤੀ 2: 19-21 ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਹੈਰੋਦੇਸ ਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੂਤ ਨੇ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਯੂਸਫ ਨੂੰ ਵਿਖਾਈ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਉੱਠ, ਬਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਜਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਬਾਲਕ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਮਰ ਗਏ। ਉਹ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਇਆ।

ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਕੇ, ਯੂਸਫ ਹੋਸ਼ਿਆ 11: 1 ਦੀ ਨਬੂਵਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਸੀ। ਮੱਤੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਵਚਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਨਬੀ ਰਾਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਬੁਲਾਇਆ, ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ’ (ਮੱਤੀ 2: 15)।

ਇਸ ਲਈ, ਹੋਸ਼ਿਆ 11: 1 ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਜ਼ਹਾਰ ਹੈ ਜਿਹਦਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਤਾਂ ਖ਼ਾਸ ਅਰਥ ਹੈ ਹੀ, ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ।

ਤੀਹ ਸਿੱਕਿਆਂ ਵਿਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ (ਜ਼ਕਰਯਾਹ 11:12)

ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਨਬੀ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਮੁਤਾਬਕ ਇਕ ਧੌਖੇਬਾਜ਼ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਲਹੂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਮੋੜਨਾ ਸੀ; ‘ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਿਓ, ਜੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾ ਦਿਓ!’ (ਜ਼ਕਰਯਾਹ 11: 12)। ਨਬੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਫੜਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਥੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਸ ਫੜਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਪਾ ਦਿੱਤੇ: ‘ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਤੀਹ ਸਿੱਕੇ ਤੋਲ ਦਿੱਤੇ’ (ਜ਼ਕਰਯਾਹ 11: 12)। ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਇਕ ਸਿੱਕੇ ਦਾ ਮੁੱਲ 64 ਅਮਰੀਕੀ ਸੈਂਟ ਦੇ ਲਗਭਗ ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਦੀ ਕੀਮਤ 30 ਸਿੱਕੇ ਹੁੰਦੀ ਸੀ (ਕੂਚ 21:32)।

ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਕਰਯਾਹ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣਾ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਹੈ; ‘ਤਦ ਯਹੂਦਾ ਇਕਸਰਯੋਤੀ’ ਜੋ ਬਾਰੂਕ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੀ, ਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਫੜਾ ਦਿਆਂ’ ‘ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਦਿਓਗੇ?’

ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਹਨੂੰ ਤੀਹ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਤੋਲ ਕੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ' (ਮੱਤੀ 26: 14, 15)।

ਖੁਦਾ ਦਾ ਤਿਆਗਿਆ ਹੋਇਆ (ਜ਼ਬੂਰ 22:1)

ਸ਼ਾਊਲ ਜਾਂ ਅਬਸ਼ਾਲੋਮ ਤੋਂ ਡਰਦਿਆਂ ਦੌੜ ਕੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਗੁਫਾ ਜਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਲੁਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਕਤ, ਉਹਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਲੋੜ ਵੇਲੇ ਜਦ 'ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵਿਚਕਾਰ ਡਗ ਭਰ ਦਾ ਹੀ ਅੰਤਰ' ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 20: 3), ਤਾਂ ਦਾਊਦ ਲਈ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ ਕਿ 'ਹੇ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ?' (ਜ਼ਬੂਰ 22:1)। ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਛੱਡਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ, ਜੋ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, 'ਨਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿਆਂਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡਾਂਗਾ' (ਯਹੋਸ਼ੁਆ 1: 5, ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13: 5)। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਨਸਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸਮਝ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਦਾਊਦ ਦੇ ਇਕ ਪੁੱਤਰ ਨੇ, ਜਿਹਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਤਾਇਆ ਸੀ, ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਬੜੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ, 'ਹੇ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ?' (ਮੱਤੀ 27: 46)। ਬਾਰਾਂ ਵਜੇ ਤੋਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਤਕ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ਨੱਸ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਦਾਊਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਉਹਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਅਸਲੀਅਤ 'ਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਤਾਂ ਇਕ ਸਤਾਏ ਹੋਏ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਬੰਦੇ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਤਿਆਗਿਆ ਜਾਣਾ ਸਚਮੁਚ ਸੀ; ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਯਿਸੂ ਪਾਪ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ 'ਸਾਡੇ ਲਈ ਪਾਪ ਠਹਿਰਾਇਆ [ਗਿਆ ਸੀ], ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਖੁਦਾ ਦਾ ਧਰਮ ਬਣ ਜਾਈਏ' (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5: 21)। ਪਾਕ ਖੁਦਾ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ (ਹਬਕੂਕ 1: 13), ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਭੁਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਹਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੂੰਹ ਫੇਰਿਆ ਸੀ।

ਇਹਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, 'ਜਿਹੜਾ ਟੰਗਿਆ ਜਾਵੇ ਉਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਸਰਾਪੀ ਹੈ' (ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 21: 23); ਇਸ ਕਰਕੇ 'ਸਰਾਪੀ ਹੈ ਹਰੇਕ ਜਿਹੜਾ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੈ' (ਗਲਾਤੀਆਂ 3: 13)। ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਰਾਪੀ ਬਣਿਆ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸਲੂਕ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਪੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ (ਯਸਾਯਾਹ 53: 8), 'ਜਦ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕੁਧਰਮ ਦਾ ਬੋਝ ਉਸ 'ਤੇ ਲੱਦ ਦਿੱਤਾ' (ਯਸਾਯਾਹ 53: 6)। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੇ 'ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ' (ਯੂਹੰਨਾ 8: 29) ਕਹਿ ਕੇ ਉਹਨੇ ਉਹਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਇਸ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ ਕਿ, 'ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਸਾਂ, ਕਿ ਤੂੰ ਸਦਾ ਮੇਰੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈਂ' (ਯੂਹੰਨਾ 11: 42) ਉਹਨੇ ਅਨੰਦ ਮਨਾਇਆ ਸੀ। ਫੇਰ, ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ; ਉੱਥੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁੱਲ ਇਕੱਲਾ ਛੱਡ

ਦਿੱਤਾ! ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਇਕੱਲੇਪਣ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਉਹਦਾ ਪਾਪ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਉਹਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਐਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਉਹਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ਉਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਾ ਜਾਣ ਪਾਈਏ; ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਤਕਲੀਫ਼ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ 'ਤੌਰ' 'ਤੇ ਉਸ ਲਈ ਅਸਿਹ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋਵੇ।

ਲਾਸ਼ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋ ਗਈ (ਜ਼ਬੂਰ 16:10)

ਜ਼ਬੂਰ 16:10 ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਬੂਵਤ ਹੈ, ਜਿਹਦਾ ਅਰਥ ਸਿਰਫ਼ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੈ: 'ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਨਾ ਛੱਡੇਂਗਾ, ਨਾ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਗੋਰ ਵੇਖਣ ਦੇਵੇਂਗਾ' (ਜ਼ਬੂਰ 16:10)। ਦਾਉਦ ਇਸ ਖ਼ਾਸ ਨਬੂਵਤ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਉਹ 'ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਦਾਦਿਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿਲਿਆ; ਅਤੇ ਸੜ ਵੀ ਗਿਆ' (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:36)। ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਪਤਰਸ ਨੇ ਦਾਉਦ ਦੀ ਉਸ ਬੰਦ ਕਬਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ: 'ਹੇ ਭਾਈਓ, ਮੈਂ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਵਿਖੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਧੜਕ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੱਬਿਆ ਵੀ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਕਬਰ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹੈ' (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:29)।

ਨਬੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦਾਉਦ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:30), ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:31)। ਜ਼ਬੂਰ 16:10 ਲਿਖ ਕੇ, ਉਹਨੇ 'ਅੱਗਿਓਂ ਵੇਖ ਕੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨਾ ਉਹ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਗਲਿਆ। ਓਸੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਜੀਉਂਦਾ ਉਠਾਇਆ' (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:31,32) ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕੀਤਾ, 'ਉਹ ਸੜਿਆ' ਨਹੀਂ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 13:37)।